

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 36, 2017

Nummer 36, 2017

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:2786](#) 27-10-2017

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:4260](#) 23-10-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:4214](#) 18-10-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:8832](#) 03-10-2017

Patiënt/Isala klinieken en Biomet UK

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:7812](#) 01-11-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:5632](#) 31-10-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:12085](#) 25-10-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:7635](#) 19-10-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:10119](#) 19-10-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:4994](#) 11-10-2017

werknemer/Engie Services Nederland N.V.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:6371](#) 18-08-2017

werknemer/Johann Rohrer Netherlands BV

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2017:155](#) 09-10-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 26-10-2017

Cirino en Renne v. Italië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 24-10-2017

Frančiška Štefančič v. Slovenië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 26-10-2017

Blair e.a. v. Italië en Azzolina e.a. v. Italië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 24-10-2017

Devyatkin v. Rusland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkverklaring bestuurder Loterijverlies B.V. in procedure tegen TMG Media inzake vermeende onrechtmatige publicaties. Uitingvrijheid van artikel 10 EVRM weegt zwaarder.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 01-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:7812

Zaaknummer: C/13/623751 / HA ZA 17-167

Advocaten: M. Raaijmakers en R.S. Le Poole

Wetsartikelen: 10 EVRM en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verklaring voor recht dat schadevergoedingsverplichting verzekeraar niet dient te worden verminderd als gevolg van eigen schuld van verzoeker. Niet is vast komen te staan dat verzoeker direct bij het vanaf het trottoir oprijden van de weg in botsing is gekomen met de vrachtwagen. Niet voldaan aan stelplicht.

Verzoeker is in 2014 aangereden door een vrachtwagen terwijl hij om 7 uur 's ochtends van de stoep via een parkeerhaven de weg op wilde fietsen. De verzekeraar van de vrachtwagen (TVM) heeft aansprakelijkheid voor 50 procent erkend. Verzoeker verzoekt in deze deelgeschilprocedure een verklaring voor recht dat de schadevergoedingsverplichting van TVM niet dient te worden verminderd op grond van eigen schuld dan wel een eigenschuldpercentage vast te stellen dat lager is dan 50 procent. De rechtbank overweegt dat tussen partijen vaststaat dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 185 WVV. Dit brengt met zich dat TVM gehouden is 100 procent van de schade van verzoeker te vergoeden, tenzij aannemelijk is dat het ongeval is te wijten aan overmacht. TVM heeft 50 procent aansprakelijkheid vastgesteld en betoogd dat sprake is van omstandigheden die in causaal verband staan tot de schade en aan verzoeker zijn toe te rekenen. Verzoeker heeft namelijk over het trottoir gefietst en is zo de rijbaan opgereden en heeft daarbij geen vrije doorgang verleend aan de vrachtwagen. De rechtbank overweegt dat het feit dat verzoeker over het trottoir heeft gefietst niet in causaal verband staat tot de schade van verzoeker. Deze omstandigheid blijft dan ook buiten beschouwing bij bepaling van de eigen schuld. Wel van belang is de stelling van TVM dat verzoeker van het trottoir de weg is opgereden. Deze verkeershandeling is immers aan te merken als een bijzondere manoeuvre in de zin van artikel 54 RVV, waarbij verzoeker het overige verkeer voor dient te laten gaan. De rechtbank is echter van oordeel dat, anders dan TVM stelt, niet is komen vast te staan dat verzoeker direct bij het oprijden van de straat in aanraking is gekomen met de vrachtwagen. Deze vaststelling leidt ertoe dat TVM onvoldoende heeft onderbouwd dat sprake was van voor risico van verzoeker komende omstandigheden die hebben bijgedragen aan de schade. De rechtbank verklaart voor recht dat de schadevergoedingsverplichting van TVM niet dient te worden verminderd als gevolg van eigen schuld aan de zijde van verzoeker.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 31-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:5632

Zaaknummer: C/05/323036 / HZ RK 17-30

Rechters: J.A.M. Strens-Meulemeester

Advocaten: M. Mampel en H.N. Kuiper

Wetsartikelen: 185 WvW

RECHTSPRAAK

Cirino en Renne v. Italië

Cirino en Renne v. Italië. Schending van artikel 3 EVRM: mishandeling door politieagenten en onvoldoende bestraffen van de aansprakelijken.

Naar aanleiding van een woordenwisseling tussen Cirino en een politieagent in de gevangenis op 10 december 2004, waar Renne tussen probeerde te komen, zijn Cirino en Renne gescheiden van elkaar in een geïsoleerde cel geplaatst. Zij stellen dat zij zijn uitgekleeft en dat zij enkele dagen naakt in hun cel moesten verblijven, zonder bed, matras of beddengoed. Er was geen wastafel en de ramen hadden geen ruiten. Beide mannen zijn dagelijks in elkaar geslagen door groepen politieagenten. Op 16 december 2004 is Renne opgenomen in het ziekenhuis, waar is vastgesteld dat sprake was van een gebroken rib en verschillende kneuzingen. In 2001 zijn vijf officieren vervolgd wegens mishandeling, met de verzwarende omstandigheid dat zij misbruik hebben gemaakt van hun positie. Renne en Cirino hebben zich in het strafproces gevoegd als benadeelde partijen. Volgens de Asti District Court was sprake van het toebrengen van lichamelijk letsel. Echter, de verjaringstermijn was verlopen. Het misdrijf mishandeling maakt geen deel uit van het Italiaanse recht. Daarom moest worden teruggevallen op andere misdrijven, zoals misbruik maken van gezag tegenover gedetineerden. Echter, ook die verjaringstermijn was verlopen.

Het EHRM overweegt dat het nationale gerecht had vastgesteld dat de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden zoals is verklaard door Renne en Cirino. Het EHRM ziet geen reden dit in twijfel te trekken. Het EHRM overweegt dat sprake is van een onmenselijke behandeling, met ernstige en wrede gevolgen. Het EHRM overweegt dat sprake is van doelgerichte handelingen. Het doel was namelijk om de gedetineerden te straffen. Daarnaast overweegt het EHRM dat sprake is van een leemte in het Italiaanse recht. De misdrijven waarop het nationale gerecht kon terugvallen, dekken niet de lading van de wijze waarop de slachtoffers zijn behandeld. Het EHRM oordeelt dat het strafrecht dat is toegepast, ontoereikend is om mishandelingen te bestraffen en geen afschrikwekkend effect heeft. De politieagenten hadden strafrechtelijk veroordeeld moeten worden. Daarnaast zijn de politieagenten gedurende het onderzoek of de rechtszaak niet geschorst, hetgeen wel noodzakelijk was. Het EHRM oordeelt dat sprake is

van een schending van artikel 3 EVRM, zowel ten aanzien van de mishandelingen als ten aanzien van de vervolging en het bestraffen van de aansprakelijken, en veroordeelt Italië tot betaling van een bedrag van € 80.000 per persoon aan Cirino en de dochter van Renne aan immateriële schadevergoeding en een bedrag van € 8.000 aan proceskosten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 26-10-2017

Zaaknummer: 2539/13, 4705/13

RECHTSPRAAK

Blair e.a. v. Italië en Azzolina e.a. v. Italië

Blair e.a. v. Italië en Azzolina e.a. v. Italië. Schending van artikel 3 EVRM: mishandelingen door politieagenten tijdens detentie en onvoldoende zorgvuldig onderzoek naar die mishandelingen.

Deze zaken hebben betrekking op incidenten die hebben plaatsgevonden na de G8 Summit in Genoa in 2001. Verschillende demonstranten zijn mishandeld door politieagenten terwijl zij in detentie zaten. De slachtoffers, in totaal 59 personen, stellen in deze zaken dat zij zijn mishandeld en dat het onderzoek naar aanleiding van de beschuldigingen onvoldoende zorgvuldig is uitgevoerd. Het EHRM overweegt dat de mishandelingen al zijn vastgesteld door de nationale gerechten en dat de getuigenverklaring is bevestigd door de verklaringen van politieagenten en publieke functionarissen, de gedeeltelijke bekentenis van de politieagenten en de medische rapporten en expertiserapporten. Daarnaast overweegt het EHRM dat de mishandelingen gedurende een lange periode hebben plaatsgevonden zonder dat de intensiteit van het geweld afnam. Er is sprake geweest van disproportioneel, excessief gebruik van geweld. Ten aanzien van de mishandeling oordeelt het EHRM dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. Ook ten aanzien van het onderzoek oordeelt het EHRM dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. In de zaak Blair e.a. v. Italië veroordeelt het EHRM Italië tot betaling van een bedrag van € 10.000 per persoon aan mevrouw Menegon en de heer Spingi en een bedrag van € 70.000 per persoon aan de andere 22 slachtoffers aan immateriële schadevergoeding en een bedrag van € 40.320 in totaal aan proceskosten. In de zaak Azzolina e.a. v. Italië veroordeelt het EHRM Italië tot betaling van een bedrag van € 85.000 aan de heer Azzolina en een bedrag van € 80.000 per persoon aan de overige slachtoffers aan immateriële schadevergoeding.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 26-10-2017

Zaaknummer: 1442/14, 21319/14, 21911/14 en 28923/09, 67599/10

RECHTSPRAAK

Devyatkin v. Rusland

Devyatkin v. Rusland. Schending van artikel 3 EVRM: mishandeling door politieagenten en onvoldoende (zorgvuldig) onderzoek naar aanleiding van beschuldigingen.

Devyatkin is op 4 november 2003, toen hij 16 jaar was, aangehouden door twee politieagenten. Hij stelt dat een van de politieagenten hem toen in de nek heeft vastgegrepen, hem heeft neergeslagen en heeft geprobeerd hem te wurgen. Hij stelt dat hij is geslagen en in een politieauto is getild, voordat hij is meegenomen naar een gebouw waar zijn vader hem uiteindelijk heeft gevonden. Zijn vader heeft hem meegenomen naar huis. Zijn vader is veroordeeld omdat zijn zoon onzedelijk taalgebruik heeft gebruikt in het openbaar. Zijn vader is in hoger beroep gegaan en uiteindelijk is hij vrijgesproken vanwege een gebrek aan bewijs dat hij zijn kinderen niet goed zou hebben opgevoed. Devyatkin heeft meerdere verwondingen aan de mishandeling overgehouden, waaronder een gebroken tongbeen, sneeën en blauwe plekken in zijn nek, gezicht en op zijn elleboog. Dit volgt uit meerder medische rapporten. De moeder van Devyatkin heeft geprobeerd ervoor te zorgen dat er een strafrechtelijke procedure zou worden gestart, maar dat was onsuccesvol. Aangenomen werd dat de verwondingen waren ontstaan toen hij geprobeerd heeft te ontsnappen aan de politie, waardoor het gebruik van geweld noodzakelijk was. In deze zaak stelt Devyatkin dat sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, bestaande uit de mishandeling door de politieagenten en het feit dat geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden naar aanleiding van zijn beschuldigingen. Het EHRM stelt Devyatkin in het gelijk en veroordeelt Rusland tot betaling van een bedrag van € 50.000 aan immateriële schadevergoeding.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 24-10-2017

Zaaknummer: 40384/06

RECHTSPRAAK

Frančiška Štefančič v. Slovenië

Franciska Stefancic v. Slovenië. Schending van artikel 2 EVRM: zoon overleden als gevolg van maatregelen tijdens interventie door politie en onderzoek naar omstandigheden van overlijden niet zorgvuldig uitgevoerd.

De zoon van Frančiška Štefančič is overleden als gevolg van een interventie door de politie waarbij de politieagenten hem wilden meenemen naar een psychiatrisch ziekenhuis. Haar zoon had last van psychische ziekten en hij is meerdere keren opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis. In juni 2008 zocht hij meerdere malen telefonisch contact met de Nova Gorica State Prosecutor's Office en is hij daarnaartoe gegaan, met verschillende waangedachten die beschuldigingen tot gevolg hadden. Op 19 juni 2008 heeft hij gedreigd dat hij de volgende dag gewapend terug zou komen naar de Prosecutor's Office. De directeur van de Prosecutor's Office heeft toen contact gezocht met het psychiatrisch ziekenhuis waar de heer Štefančič behandeld is en heeft aangestuurd op een onvrijwillige opname. In de avond van de volgende dag heeft een interventie plaatsgevonden. De heer Štefančič weigerde mee te gaan naar het psychiatrisch ziekenhuis en heeft fysiek tegengewerkt en was verbaal agressief. Vervolgens is hij op de grond geduwd waarna hij een antipsychotisch medicijn geïnjecteerd kreeg. Enkele minuten later begon hij over te geven en had hij een onregelmatige hartslag. Uiteindelijk is hij overleden. Uit het forensisch rapport volgt dat de heer Štefančič is overleden als gevolg van een verstikking. Geconcludeerd is dat het interventieteam niet had kunnen besluiten geen maatregelen te treffen, gezien de agressie van de heer Štefančič. Mevrouw Štefančič stelt bij het EHRM dat sprake is van een schending van artikel 2 EVRM, bestaande uit het feit dat de staat aansprakelijk is voor de dood van haar zoon en dat het onderzoek naar de omstandigheden van overlijden niet zorgvuldig is uitgevoerd, maar dat het doel slechts was onder de aansprakelijkheid uit te komen en de waarheid te verbergen. Het EHRM stelt haar in het gelijk en veroordeelt Slovenië tot betaling van een bedrag van € 36.000 aan immateriële schadevergoeding.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 24-10-2017

Zaaknummer: 58349/09

RECHTSPRAAK

Medische aansprakelijkheid. Falende klacht dat het leerstuk van proportionele aansprakelijkheid is toegepast in plaats van dat van kansschade. Slagende klacht inzake onjuiste conclusie hof deskundigenrapport. Er had geen inschatting van de kans gemaakt kunnen worden, nu vergelijkend onderzoek ontbreekt.

Eiseres is in 2002 geopereerd aan een acute hernia in het Academisch Ziekenhuis te Maastricht (azM). Als gevolg van deze operatie zijn verschillende restverschijnselen ontstaan, waaronder plasproblemen, laten gaan van ontlasting en gevoelsstoornissen in het rijbroekgebied. De rechtbank heeft het azM voor 70 procent aansprakelijk geacht voor de geleden schade. Het hof heeft – na deskundigenrapportage – geoordeeld dat sprake is geweest van een tekortkoming van de arts-assistent neurologie die eiseres op 12 januari 2002 op de spoedeisende hulp (SEH) heeft gezien, doordat zij eiseres onvoldoende heeft onderzocht en bevraagd. Door het hof zijn deskundigen ingeschakeld om een antwoord te krijgen op de vraag of een eerdere operatie voor eiseres betere resultaten met zich had gebracht, in de zin dat minder restverschijnselen kunnen optreden. In zijn eerste tussenarrest heeft het hof geoordeeld dat in dit geval een benadering op basis van kansschade is aangewezen. In het eindarrest is geoordeeld dat het oorzakelijk verband tussen de fout en de schade niet is vast komen te staan. Het hof overweegt daarbij dat: ‘wat er ook zij van de gedragingen van de arts-assistent (of andere medewerkers van het azM waarvan de gedragingen aan het azM kunnen worden toegerekend), er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de schade van eiseres – niet te definiëren als het ontstaan van de restverschijnselen waarvan zij na de ingreep last is blijven houden, maar als het verlies van een kans op een beter behandelingsresultaat – veroorzaakt is door het delay dat op zijn beurt was veroorzaakt door tekortkomingen van (...) medewerkers van azM.’

Onderdeel 1 van het middel klaagt dat het hof in zijn eindarrest ten onrechte het leerstuk van de proportionele aansprakelijkheid lijkt te hebben toegepast, in plaats van het leerstuk van de kansschade, zoals het in zijn eerste tussenarrest had aangekondigd. Volgens de Hoge Raad mist dit middel feitelijke grondslag. Het hof heeft namelijk geoordeeld dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat zonder het delay een voor eiseres beter behandelingsresultaat zou zijn

bereikt. Anders dan het onderdeel veronderstelt, heeft het hof de zaak dus beoordeeld vanuit de benadering van de kansschade, maar heeft het niet aannemelijk geacht dat eiseres als gevolg van het delay dergelijke schade heeft geleden.

Onderdeel 2 is gericht tegen het oordeel van het hof dat onvoldoende aannemelijk is dat door de vertraging aan eiseres een reële kans op een beter behandelingsresultaat is onthouden. Dit onderdeel slaagt. Uit het rapport van de deskundige volgt namelijk dat nog nooit vergelijkend onderzoek is verricht naar een snelle operatie en een latere operatie. Omdat dergelijk onderzoek ontbreekt, is onbekend welk verschil een snelle operatie maakt ten opzichte van een latere operatie. De deskundige heeft daarom de grootte van de kansen niet kunnen duiden. Uit het feit dat een deskundige een kans niet in een percentage kan uitdrukken omdat naar de grootte van die kans geen onderzoek is gedaan, volgt immers niet dat die kans niet in een rechtens relevante omvang bestaat. De Hoge Raad vernietigt het arrest en verwijst het geding naar een ander hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-10-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:2786

Zaaknummer: 16/04340

Rechters: C.A. Streefkerk, G. de Groot, C.E. du Perron, M.J. Kroeze, C.H. Sieburgh en T.H. den Tanja-van Broek

Advocaten: A.H. Vermeulen en J.H.M. van Swaaij

RECHTSPRAAK

***Procedurele beslissingen inzake procedure treinkaping De Punt.
Gelegenheid tot het nemen van een conclusie na enquête. Verwijzing
naar de rol (6 december 2017).***

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:12085

Zaaknummer: C-09-502037-HA ZA 15-1405

Rechters: D.R. Glass, B. Meijer en J.S. Honée

Advocaten: G.J.H. Houtzagers en L. Zegveld

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor meerdere delicten. Afwijzing vorderingen benadeelde partijen in hoger beroep, omdat niet is voldaan aan de stelplicht. Door de slachtoffers is niet gesteld dat sprake is van enige schade in de zin van artikel 6:106 BW.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:4260

Zaaknummer: 23-000702-17

Rechters: J.J.I. de Jong, A.M. van Woensel en R. Kuiper

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor drie aanrandingen. Toewijzing gevorderde immateriële schadevergoeding (€ 750 en € 700), ondanks ontbreken onderbouwing vorderingen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:10119

Zaaknummer: 03/659178-17

Rechters: A.K. Kleine, C.M. Nollen en I.C.A. Wilschut

Advocaten: H.P. Huysink

Wetsartikelen: 246 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot zware mishandeling en openlijke geweldpleging.

Twee van de slachtoffers hebben zich gevoegd als benadeelde partij en vorderen verschillende materiële posten en een immateriële schadevergoeding (€ 12.000 en € 2.000). De rechtbank overweegt met betrekking tot de door slachtoffer 1 gevorderde schadevergoeding dat een bedrag van € 6.000 redelijk en billijk is. Een deel van de gevorderde materiële posten wordt geheel vergoed (fysiotherapie, tandartskosten, reiskosten en daggeld vergoeding ziekenhuis). Ten aanzien van slachtoffer 2 wordt overwogen dat een bedrag van € 1.000 redelijk en billijk is. De door slachtoffer 2 gevorderde materiële schadevergoeding in verband met 'opgenomen verlof' en 'reiskosten' komt niet voor vergoeding door verdachte in aanmerking. Uit de toelichting blijkt dat deze kosten samenhangen met het bezoeken van slachtoffer 1, de partner van slachtoffer 2. Deze kosten staan daarmee niet in rechtstreeks verband met hetgeen slachtoffer 2 is overkomen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:7635

Zaaknummer: 13/650625-16 en 13/684105-16 (TUL)

Rechters: J.A.A.G. de Vries, H.E. Spruit en I. Verstraeten-Jochems

Advocaten: E.M. Steller

Wetsartikelen: 141 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor verkrachting en ontucht met minderjarige jongeren.

Verdachte wordt veroordeeld voor tbs met dwangverpleging en een gevangenisstraf voor het plegen van ontucht en het verkrachten van een aantal minderjarige jongens. Verdachte was de werkgever of stagegever van de jongens, die vaak een lager geestelijk niveau hadden. Een aantal slachtoffers heeft zich in hoger beroep opnieuw gevoegd als benadeelde partij en vordert onder andere een vergoeding voor geleden immateriële schade. Bij vrijwel alle slachtoffers wordt de gehele vordering toegewezen. Met betrekking tot slachtoffer 1 overweegt de rechtbank dat aan een toewijzing van schadevergoeding niet in de weg staat dat door het Schadefonds Geweldsmisdrijven een uitkering is gedaan aan de benadeelde, nu het fonds zich het recht heeft voorgehouden het geld terug te vorderen ingeval de benadeelde partij geld van de dader zou krijgen. De stelling van de raadsman dat de benadeelde partij al tevoren met psychische problemen kampte, waardoor de hoogte van de immateriële schade niet is vast te stellen, wordt door het hof niet gevolgd, gelet op de ernst van hetgeen de verdachte de benadeelde partij heeft aangedaan en in aanmerking genomen dat het hof op de voet van artikel 6:106 BW de hoogte van de toe te kennen schadevergoeding naar billijkheid dient te begroten. Het hof wijst daarom de gehele vordering van € 7.500 toe.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:4214

Zaaknummer: 23-002225-16

Rechters: W.M.C. Tilleman, A.M. van Woensel en H.M.J. Quaadvlieg

Wetsartikelen: 242 Sr, 246 Sr en 247 Sr

RECHTSPRAAK

werknemer/Engie Services Nederland N.V.

***Werkgeversaansprakelijkheid. Mesotheliom.
Gezichtspuntencatalogus Van Hese/De Schelde. Beroep op verjaring
slaagt.***

Feiten Werknemer is in de periode van 30 augustus 1970 tot en met 31 december 1972 in dienst geweest bij de rechtsvoorgangers van Engie. In het najaar van 2014 is bij werknemer de diagnose maligne mesotheliom in de vorm van longvlieskanker gesteld. Werknemer heeft Engie op 25 november 2016 gedagvaard. Werknemer vordert dat voor recht wordt verklaard dat Engie aansprakelijk is voor de door werknemer geleden en te lijden materiële en immateriële schade ingevolge artikel 7:658 BW. Werknemer meent dat het beroep van Engie op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Hij verwijst in dit verband naar het Van Hese/De Schelde-arrest van de Hoge Raad en de daarin omschreven gezichtspunten. *Oordeel Gezichtspunten uit Van Hese/De Schelde* Gezichtspunt g stelt de preliminaire vraag naar de voortvarendheid waarmee, na het bekend worden van de ziekte, ten opzichte van de aansprakelijke partij is opgetreden. Die redelijke termijn begon volgens werknemer toen in oktober 2014 de diagnose mesotheliom werd gesteld. Werknemer is spoedig daarna, namelijk op 12 december 2014, overgegaan tot aansprakelijkstelling en hij heeft ook direct de bemiddeling van het IAS ingeroepen. Nadat de bemiddeling van het IAS mislukt was, heeft werknemer eerst een voorlopig getuigenverhoor verzocht en dit voorlopig getuigenverhoor is daarna ook gehouden. Na het plaatsvinden van het voorlopig getuigenverhoor op 4 oktober 2017 heeft werknemer naar het oordeel van de kantonrechter voortvarend en tijdig zijn rechtsvordering ingesteld. De kantonrechter zal nu ingaan op gezichtspunt c, en de daarmee samenhangende gezichtspunten d en e. Wat het mesotheliom betreft geldt het jaar 1969, toen het beroemd geworden proefschrift van J. Stumphius met de titel 'Asbest in een bedrijfsbevolking, een onderzoek naar het voorkomen van asbestlichaampjes en mesotheliomen op een scheepswerf en machinefabriek' is gepubliceerd, als het moment waarop algemeen bekend werd dat het werken met asbest niet alleen asbestose en longkanker maar ook mesotheliom kan veroorzaken. Maar ook daarna duurde het nog geruime tijd voordat van een werkelijke omslag in de regelgeving en de omgang met asbest kan worden gesproken. De kantonrechter verwierpt daarom de primaire stelling van

werknemer dat voor 1976 bij de rechtsvoorgangers van Engie al bekend had moeten zijn dat ook bij beperkte asbestblootstelling het risico van mesotheliom bestond. In de periode dat werknemer bij de rechtsvoorgangers van Engie met asbesthoudende materialen werkte, rustte op hen als werkgever slechts de verplichting ervoor te zorgen dat hij niet – onbeschermd – langdurig en intensief aan asbeststof werd blootgesteld. Van een dergelijke asbestblootstelling is naar het oordeel van de kantonrechter tussen 1969-1972 en 1972-1977 niet gebleken. Hierbij neemt de kantonrechter, in het licht van gezichtspunt c, nog het volgende in aanmerking. Bij totstandkoming in 1907 van artikel 1638x (oud) BW heeft de wetgever het oog gehad op de werkgever die, zoals toen gebruikelijk was, in zijn eigen bedrijf arbeid deed verrichten. Ook de Veiligheidswet 1935 legde alleen op het hoofd van de onderneming waarin de arbeid werd verricht de verplichting voor de veiligheid van de daar werkenden in te staan. Bij de toepassing van artikel 1638x (oud) BW is decennialang niet gedacht aan de situatie dat de werkgever zijn personeel uitzond of uitleende om elders werkzaam te zijn. Pas in zijn arrest van 15 juni 1990, NJ 1990/716 heeft de Hoge Raad uitgemaakt dat wanneer een werkgever zijn werknemer tewerk stelt bij een derde om werkzaamheden ter uitvoering van diens bedrijf te verrichten en daarbij de zorg voor de veiligheid van de werknemer aan de derde overlaat, hij voor een tekortschieten van de derde in die zorg als voor eigen tekortschieten aansprakelijk is; dit ongeacht het kader waarin de tewerkstelling plaatsvond dan wel de mate van zeggenschap die hij over de werknemer heeft behouden. Nog weer later, in 1999, is aan het toenmalige artikel 7:658 BW een vierde lid toegevoegd waarin is bepaald dat degene die in de uitoefening van zijn beroep of bedrijf arbeid laat verrichten door iemand met wie hij geen arbeidsovereenkomst heeft, overeenkomstig de eerste drie leden van dat artikel aansprakelijk is voor de schade die in de uitoefening van de werkzaamheden is geleden. In dit geval, waarin veelvuldig sprake is geweest van inzet van werknemer op grootschalige bouwprojecten waarvan de rechtsvoorgangers van Engie slechts een klein deel uitmaakten en waar de algehele leiding en coördinatie van werkzaamheden niet bij henzelf lag, is het niet verassend en ook niet onredelijk dat de rechtsvoorgangers van Engie er geen rekening mee hebben gehouden op een later moment nog eens te kunnen worden aangesproken. Om die reden is het ook begrijpelijk dat er geen gegevens bewaard zijn gebleven over de aard en de omvang van asbest gerelateerde werkzaamheden of over de blootstelling aan asbest in de ruimten waar werknemer en zijn collega's werkzaam waren. Dit alles maakt dat het verwijt als bedoeld in gezichtspunt c, dat destijds aan de rechtsvoorgangers van Engie kon worden gemaakt, in zoverre moet worden gerelativeerd dat dit gezichtspunt niet wijst in de richting van een doorbreking van de verjaringstermijn. Voor de gezichtspunten d en e geldt op grond van het voorgaande hetzelfde. De conclusie is dat, op grond van alles wat hierboven is overwogen, geen sprake is van zodanig uitzonderlijke omstandigheden dat het beroep van Engie op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het beroep op

verjaring slaagt daarom. Dat betekent dat de vorderingen van werknemer zullen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:4994

Zaaknummer: 5554210 UC EXPL 16-17839 AP/1183

Rechters: J. Stumphius en M.E. Heinemann

Advocaten: M.H.M. Verbeemen en M. Timpert-de Vries

Wetsartikelen: 7:658 BW, 1638x (oud) BW, 6:107 BW, 6:108 BW en 6:2 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Verkeersongeval te Curaçao. Vordering van inzittende auto tot vergoeding van de geleden schade door verzekeraar (New India). Toewijzing immateriële schadevergoeding (NAf 22.000).

In 2013 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden doordat twee auto's op elkaar botsten. Eiser zat als passagier in de auto van een vriend. Als gevolg van het ongeval heeft eiser letsel opgelopen aan zijn arm/schouder. Eiser vordert in deze procedure een voorschot op de schadevergoeding en NAf 95.782,87 ter vergoeding van immateriële schade. Het Gerecht overweegt dat New India aansprakelijkheid heeft erkend en dat het geschil zich daarom toespitst om de omvang van de schade. Door eiser is onder andere een bedrag gevorderd voor verlies zelfwerkzaamheid in verband met het onderhouden van de tuin en het schoonmaken van het hondenhok gedurende 32 maanden na het ongeval. New India heeft daartegen verweer gevoerd en gesteld dat het bedrag te hoog is. Eiser heeft nader bewijs van het bestaan van zijn tuin en hondenhok aangedragen door middel van foto's. Tevens heeft hij een verklaring overgelegd van degene die voor hem de tuin en het hondenhok onderhoudt. Het Gerecht oordeelt dat voldoende vast is komen te staan dat eiser deze kosten daadwerkelijk heeft moeten maken gezien zijn letsel. Ook voor wat betreft de kosten voor fysiotherapie en uitgespaarde verzorgingskosten wordt de vordering van eiser toegewezen. Enkele andere schadeposten worden ook toegewezen, maar tot een minder hoog bedrag dan door eiser is gevorderd. Met betrekking tot de immateriële schadevergoeding oordeelt het Gerecht dat vaststaat dat eiser letsel heeft opgelopen waardoor hij in het begin behoorlijk beperkt was in zijn doen en laten. Nog steeds heeft hij te kampen met minder kracht in zijn rechterarm en een verminderde fijne motoriek van zijn rechterhand. Dat eiser daardoor aan levensvreugde heeft ingeboet, staat in voldoende mate vast. Op grond van het hiervoor overwogene en met inachtneming van vergelijkbare gevallen in Nederland (ANWB letselschadegids) en Curaçao stelt het Gerecht de verzochte schadevergoeding naar billijkheid vast op een bedrag van NAf 22.000.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 09-10-2017

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2017:155

Zaaknummer: AR 73162/2015

Rechters: S.E. Sijsma

Advocaten: R.A.P.H. Pols, D. Lunenberg en A.C. van Hoof

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Patiënt/Isala klinieken en Biomet UK

Hoger beroep van GZR 2015-0489. Een man krijgt een MoM-heupprothese en ontwikkelt daarna klachten. Een tweede operatie voorkomt niet dat hij kreupel wordt en blijvend arbeidsongeschikt geraakt. De man stelt het ziekenhuis, de arts en de producent van de prothese aansprakelijk. Volgens de man was de prothese gebrekkig en zijn er beroepsfouten gemaakt door de arts en het ziekenhuis. De rechtbank acht geen causaal verband aanwezig tussen de klachten van de man en de MoM-prothese: de klachten hebben een andere oorzaak en eventuele beroepsfouten zijn overigens onvoldoende onderbouwd. In appèl zet de man al zijn geld op de gebrekkigheid van de prothese. Het hof onderschrijft echter de visie van de rechtbank dat er geen causaal verband is en bekrachtigt het vonnis in eerste aanleg.

Feiten In appèl worden geen grieven gericht tegen de feitenvaststelling door de rechtbank, zodat het hof van die feiten uitgaat. Die komen hierop neer: bij de man is in september 2009 een MoM- (metaal op metaal) heupprothese geplaatst in de Isala Klinieken (het ziekenhuis) door een orthopedisch chirurg (de arts). Tijdens die operatie is een kloof ontstaan in het bot van het bovenbeen van de man. De MoM-prothese is vervaardigd door Biomet UK Ltd. (de producent) en door Biomet Nederland B.V. verkocht aan Isala. Na een aanvankelijk optredend herstel meldt de man zich in november 2009 in het ziekenhuis met klachten. Dat doet hij naderhand in de periode september 2010-januari 2011 nog diverse malen en hij wordt uitgebreid onderzocht. In maart 2011 vindt een tweede operatie plaats: de MoM-prothese wordt verwijderd en vervangen door een ander soort prothese. Bij deze tweede operatie blijkt dat de steel van de MoM-prothese loszit. Het bij de tweede operatie verworven lichaamsmateriaal wordt onderzocht. Daaruit blijkt geen duidelijke pathologie. Als gevolg van de heupklachten is de man sinds februari 2009 arbeidsongeschikt en ontvangt hij sinds februari 2011 een WIA-uitkering op basis van 80-100% arbeidsongeschiktheid. In eerste aanleg stelt de man het ziekenhuis, de arts, Biomet UK en Biomet Nederland aansprakelijk en

vordert hij vergoeding van de schade die het gevolg is van de implantatie van de MoM-prothese. Aan zijn vordering legt hij ten grondslag dat de prothese gebrekkig is. Biomet UK en Biomet Nederland zijn volgens hem aansprakelijk op basis van artikel 6:185 BW e.v. De arts is aansprakelijk omdat hij beroepsfouten heeft gemaakt, bestaande uit het laten ontstaan van een kloof in het bot van het bovenbeen van de man, en door gebruik te maken van een ondeugdelijke hulpzaak. Ook het ziekenhuis is wegens het gebruiken van een ondeugdelijke hulpzaak volgens de man aansprakelijk. *Oordeel in eerste aanleg* De rechtbank oordeelde: - dat de identiteit van Biomet UK als producent binnen de EU duidelijk is en Biomet Nederland niet kan worden aangemerkt als fabrikant; - dat de klachten van de man werden veroorzaakt door de loszittende steel en de tweede operatie in verband daarmee plaatsvond, zodat er geen plaats is voor het oordeel dat de MoM-prothese tot schade heeft geleid en de vordering voor zover gebaseerd op artikel 6:77 BW en/of 6:185 BW niet toewijsbaar is; - voor zover de vordering is gebaseerd op een beroepsfout door de arts bij de eerste operatie waardoor er een kloof in het bot is ontstaan, de man deze stelling onvoldoende heeft onderbouwd. De vordering van de man in hoger beroep strekt ertoe dat het hof het vonnis van de rechtbank vernietigt en alsnog de vordering toewijst. *Oordeel in hoger beroep* Omdat Biomet UK een in het Verenigd Koninkrijk gevestigde vennootschap is, gaat het hof eerst na of de Nederlandse rechter bevoegd is. Dat is het geval nu het een burgerlijke handelszaak is die aanhangig is gemaakt vóór 10 januari 2015, zodat de Brussel I verordening van toepassing is en de Nederlandse rechter op grond van de artikelen 5 (sub 3) en 6 (sub 1) rechtsmacht heeft. Daarna begint het hof met de vaststelling dat het appèl niet is gericht tegen Biomet Nederland B.V., zodat de afwijzing van de vordering tegen deze vennootschap niet ter discussie staat. De man heeft geen grief gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat hij zijn stelling dat er bij de eerste operatie een beroepsfout is gemaakt door de arts onvoldoende heeft onderbouwd. Dat betekent dat het in het appèl wat de aansprakelijkheid van het ziekenhuis en de arts betreft alleen nog gaat om de vraag of bij de eerste operatie gebruik is gemaakt van een gebrekkige hulpzaak. Tot slot, alvorens de grieven te bespreken, stelt het hof voorop dat de stellingen van de man in appèl erop neerkomen dat de schade die hij heeft geleden het gevolg is van de tweede operatie. Door deze manier van procederen moet de man dus aannemelijk maken dat de tweede operatie niet enkel het gevolg was van de loszittende steel, maar tevens van de gebrekkigheid van de MoM-heupprothese. De eerste grief van de man is daarom dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de tweede operatie noodzakelijk was vanwege de loszittende steel. De rechtbank heeft geoordeeld dat de problemen van de man werden veroorzaakt door de loszittende steel op grond van de volgende redenering: a. de man geeft twee redenen voor zijn klachten na de eerste operatie, te weten het loszitten van de steel van het implantaat en de aanwezigheid van Adverse Reaction(s) to Metal Debris (ARMD), waardoor weefselwoekering is ontstaan; b. uit de medische stukken volgt dat in de eerste

periode na het ongeval één klacht de boventoon voert, te weten pijn in het bovenbeen. Van deze klacht staat niet ter discussie dat deze wordt veroorzaakt door een loszittende steel; c. de man heeft onvoldoende onderbouwd dat hij daarnaast klachten heeft ondervonden van ARMD of de verhoging van metaalionen in het bloed; d. uit de medische stukken blijkt dat voor een revisie-operatie is gekozen vanwege de verdenking op een loszittende steel; e. dat ervoor is gekozen om niet alleen de steel maar ook de kom te vervangen omdat de MoM-prothese daadwerkelijk problemen opleverde, blijkt niet uit het dossier; f. ook bij de operatie is niet gebleken dat sprake was van ARMD; g. gezien het voorgaande werden de problemen van de man die hebben geleid tot vervanging van de heupprothese veroorzaakt door een loszittende steel. Aan de hand en in de volgorde van deze redenering werkt het hof vervolgens uitgebreid het verweer van de man af, maar de man krijgt geen gehoor. Ten tijde van de comparitie probeert de man nog in twijfel te trekken of wel sprake was van een loszittende steel, maar dat betreft volgens het hof een nieuwe grief, en die wordt tardief geoordeeld: de in artikel 347 lid 1 Rv besloten twee-conclusieregel brengt mee dat de rechter in beginsel niet hoort te letten op later dan in de memorie van grieven dan wel – in het geval van een incidenteel appèl – in de memorie van antwoord aangevoerde grieven. Uitzonderingen op deze regel kunnen worden aanvaard (zie ECLI:NL:HR:2009:BI8771), maar daarvan is hier geen sprake. De grief is dus tardief en wordt daarom inhoudelijk niet behandeld door het hof. Het hof voegt daaraan toe dat de man zijn stelling, in het licht van de beschikbare medische gegevens, waaronder het operatieverslag van de tweede operatie waaruit blijkt dat de steel los zat, niet heeft onderbouwd. De slotsom is dat de man onvoldoende heeft onderbouwd dat de hersteloperatie, die zijn schade heeft veroorzaakt, noodzakelijk was vanwege een gebrek in de toegepaste heupprothese en niet vanwege de losse steel. De grief van de man faalt.

Opmerkelijk in dezen is dat de eigen partijdeskundige van de man vrijwel steeds in diens nadeel rapporteert en met regelmaat door het hof wordt aangehaald. De man beroept zich ten slotte op alternatieve causaliteit. Volgens hem zou de ARMD ook zelfstandig tot een hersteloperatie hebben genoopt, daargelaten dat de losse steel daartoe ook al noopte. Ook daarin gaat het hof niet met de man mee. Bij de man zijn wel verhoogde chroom- en kobaltwaarden gevonden, maar die waren op zichzelf onvoldoende om tot verwijdering van de MoM-prothese over te gaan, mede op grond van de leidraad van de Nederlandse Orthopaedische Vereniging over MoM-heupen, waaruit blijkt dat een revisie altijd gedaan dient te worden op basis van de klachten van een patiënt. ARMD geeft een specifieke klacht – liesklachten – en die klachten heeft de man niet geuit, hij heeft voornamelijk bovenbeenklachten geuit. Onvoldoende vast staat derhalve voor het hof dat de ARMD sec tot de hersteloperatie heeft geleid. Bij deze stand van zaken komt het hof niet toe aan bewijslevering. Dat betekent dat er niet wordt toegekomen aan het door de man gedane beroep op de omkeringsregel en dat het door hem gedane bewijsaanbod wordt gepasseerd. De

tweede grief waarin de man betoogt dat de rechtbank hem ten onrechte niet heeft toegelaten tot bewijslevering, faalt om die reden. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank. *mr. dr. R.P. Wijne*

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:8832

Zaaknummer: 200.188.140/01

Advocaten: J.K.A. van Loo

Wetsartikelen: 6:77 BW, 6:185 BW, 347 Rv, 5 Brussel I verordening en 6 Brussel I verordening

RECHTSPRAAK

werknemer/Johann Rohrer Netherlands BV

Werkgeversaansprakelijkheid. Arbeidsongeval. Beoordeling diverse gevorderde schadeposten. Voordeelstoerekening.

Feiten Werknemer is in dienst bij Johann Rohrer Netherlands BV (hierna: Rohrer). Werknemer heeft blijvend letsel opgelopen na een arbeidsongeval en heeft Rohrer aansprakelijk gesteld voor de door hem geleden en nog te lijden schade. Bij vonnis van 11 november 2016 heeft de kantonrechter reeds overwogen dat Rohrer op grond van artikel 7:658 lid 2 BW aansprakelijk is en dat zij de door werknemer geleden schade aan hem dient te vergoeden. Ook heeft de kantonrechter overwogen dat de schade in beginsel concreet dient te worden berekend en dat het inschakelen van een arbeidsdeskundige voor een nader onderzoek dan wel enig ander onderzoek voor de vaststelling van de schade niet noodzakelijk is. *Oordeel* Werknemer heeft zich op het standpunt gesteld dat het verweer van Rohrer dat de schade door werknemer onvoldoende is onderbouwd te laat is opgeworpen. Er is sprake van rechtsverwerking. Ten aanzien hiervan wordt als volgt overwogen. Uitgangspunt is dat enkel tijdsverloop geen toereikende grond oplevert voor het aannemen van rechtsverwerking. Vereist is de aanwezigheid van bijzondere omstandigheden als gevolg waarvan hetzij bij de schuldenaar het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat de schuldeiser zijn aanspraak niet (meer) geldend zal maken, hetzij de positie van de schuldenaar onredelijk zou worden benadeeld of verzaamd ingeval de schuldeiser zijn aanspraak alsnog geldend zou maken. Niet gesteld of gebleken is dat er in het onderhavige geval sprake is van dergelijke omstandigheden. Het enkele feit dat Rohrer nooit inhoudelijk tegen de gevorderde schadeposten en de hoogte daarvan heeft geprotesteerd maakt dat niet anders. Het beroep op rechtsverwerking wordt dan ook verworpen. Hierna wordt overgegaan tot beoordeling van de diverse gevorderde schadeposten. *Kosten voor behandeling en genezing* Hoewel werknemer niet met nadere stukken de kosten voor behandeling en genezing heeft onderbouwd, is het aannemelijk dat werknemer vanwege het ongeval wel extra kosten voor behandeling en genezing heeft moeten maken. Deze schadepost wordt dan ex aequo et bono op € 750 begroot. *Kosten huishoudelijke hulp* Uit diverse rapportages blijkt dat werknemer blijvende beperkingen heeft aan zijn rechterhand door het ongeval. Met name zijn de fijn-motorische handelingen afgenomen. Het is derhalve aannemelijk dat werknemer de eerste periode na het ongeval geen huishoudelijke

werkzaamheden kon verrichten en dat hij hulp nodig had bij zijn eigen verzorging en bij huishoudelijke werkzaamheden. Dat hij – nadat hij per 23 november 2010 weer fulltime aan het werk is gegaan – nog beperkt is in zijn huishouden, is niet aannemelijk. Voor de berekening van de schade zal aansluiting worden gezocht bij de Richtlijn Huishoudelijke hulp van de Letselschaderaad. Uitgegaan wordt van een normbedrag van € 120, zodat er over de periode 9 augustus 2010 tot 23 november 2010 een bedrag van $(15 \times 120) = € 1.800$ toewijsbaar is. *Schade wegens verlies zelfredzaamheid* Dat werknemer door het ongeval enige beperkingen ondervindt bij werkzaamheden in zijn eigen woning is aannemelijk. Werknemer heeft echter nagelaten aan te geven bij welke specifieke taken hij beperkingen ondervindt en dat hij die betreffende werkzaamheden zonder ongeval zelf zou hebben uitgevoerd. Ten aanzien van de zelfwerkzaamheid geldt hetzelfde als bij de kosten voor huishoudelijke hulp. Uitgaande van het normbedrag van de Letselschaderaad is een bedrag van € 189 $(0,7 \times \text{normbedrag van € } 270)$ over de eerste periode na het ongeval toewijsbaar. *Schade wegens verlies arbeidsvermogen* Vanaf 23 november 2010 heeft werknemer weer zijn werkzaamheden als

hogedrukspuiter/machinist opgepakt. Hij heeft onvoldoende onderbouwd dat hij schade heeft geleden voor gemiste overuren. Dit onderdeel van de vordering zal worden afgewezen.

Immateriële schade Er is thans sprake van een medische eindsituatie en van blijvend letsel.

Werknemer heeft beperkingen aan zijn hand. Hij houdt mobiliteitsbeperkingen aan de hand en de vingers waarbij het maken van een vuist en de grijpfunctie beperkt blijven. Ook blijft er sprake van krachtsvermindering van de aangetaste hand. De wijs- en middelvinger kunnen niet volledig buigen en de toppen van deze vingers zijn pijnlijk en gevoelig. Werknemer is overigens rechts dominant. Rekening gehouden met alle omstandigheden van het geval acht de kantonrechter een smartengeld van € 5.000 toewijsbaar. *Voordeelstoerekening* Vast staat dat werknemer uit hoofde van de ongevallenverzekering een bedrag van Rohrer heeft ontvangen. Partijen verschillen echter van mening over de hoogte van dat bedrag en het antwoord op de vraag of dit bedrag al dan niet in aanmerking komt voor verrekening. Bij conclusie van antwoord heeft Rohrer stukken overgelegd waaruit blijkt dat werknemer een bedrag van € 5.708,06 netto van de verzekeraar heeft ontvangen. Werknemer heeft dit onvoldoende gemotiveerd weersproken, zodat hiervan wordt uitgegaan. Uitgaande van de nieuwe maatstaf die de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2016:1483) hanteert, is de kantonrechter van oordeel dat het beroep op voordeelstoerekening van Rohrer slaagt. Werknemer heeft uit hoofde van de ongevallenverzekering, die Rohrer vrijwillig (onverplicht) heeft afgesloten ten behoeve van haar personeel, een bedrag van € 5.708,06 netto in 2012 ontvangen. Dit bedrag zou hij niet hebben ontvangen, indien er geen bedrijfsongeval zou hebben plaatsgevonden. Thans vordert werknemer schadevergoeding op grond van artikel 7:658 BW. Dit betekent dat er zowel sprake is van *conditio sine qua non*-verband als van voordeel, omdat dezelfde schade (door de verzekeraar én de werkgever) wordt vergoed. Nu vaststaat dat er een bedrag van € 5.708,06

aan sommenverzekering reeds aan werknemer is uitgekeerd, dient dit bedrag in mindering te komen op het toewijsbare schadebedrag.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:6371

Zaaknummer: 4887115

Rechters: K.J. Bezuijen

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en M. van Gasel

Wetsartikelen: 7:658 BW